

[Kr. Kristensen.]

samtidig at henstille til den højtærede Handelsminister, at der i Aarets Løb træffes Aftaler med andre nordiske Lande, navnlig med Norge, om fremtidige Leveringer af Sukker mod Salpeter og andre livsvigtige Varer.

Vi bør tilstræbe et stort Sukkerroearéal i 1946. Sukkerroedyrkerne vil gerne dyrke Sukkerroer, og de erkender ogsaa, at det er en samfundsvigtig Produktion, men den største Vanskelighed ved Dyrkningen er Mangelen paa Arbejdskraft. Hermed kneb det i Fjor, derfor fik vi det lille Areal, og det tegner heller ikke lysere i Aar, tværtimod, men skal det lykkes at faa tegnet et stort Sukkerroearéal, maa der sikres Dyrkerne den fornødne Arbejdskraft, saa vidt dette er muligt, ellers vil Tegningen kun blive lille. Dyrkerne venter derfor ogsaa, at man fra Regeringens Side er opmærksom paa, at den fornødne Arbejdskraft vil være til Stede baade ved Roernes Saaning, Pasning og Optagning hele Perioden igennem. Foruden hvad der allerede her er paataenkt af Standsning af offentlige Arbejder, vil der være Grund til ogsaa at tage en Del af Flygtningene til Hjælp i Sukkerroearalerne.

Angaaende Roeprisen skal jeg som Partiets Ordfører nævne, at Regeringen af Hensyn til Konsekvenserne har ønsket Ordningen forlænget uændret med 5 Kr. 73 Øre pr. Dobbeltcentner, blot med Tillæg af en eventuel Stigning i Arbejdslønnen. Min personlige Opfattelse er den, at der paa en eller anden Maade burde gives Dyrkerne en lille Præmie for et større samlet Areal, eller en lidt højere Udbyttegaranti end den, man gav sidste Aar, og det er mit Haab, at dette Spørgsmaal kan finde sin Løsning, saa at der sikres Landet det størst mulige Sukkerroearéal.

Victor Larsen: For os, der igennem Aarene har beskæftiget os med Sukkerroer, er det en Tilfredsstillelse at kunne konstatere, at denne Produktion igennem Krigsaarene har opfyldt en meget væsentlig Mission. Det har den gjort i den hjemlige Husholdning, hvor Sukkeret har været et meget vigtigt Næringsmiddel og det eneste, der overhovedet ikke steg under Krigen, og det har været Tilfældet over for vort nærmeste Udland, vore Stammefrænder i Norden, hvor Sukkeret har været en stærkt eftertragtet Vare, et udmærket Bytteobjekt, Danmarks hvide Guld.

Naar det har været muligt at forsyne Befolkningen med Sukker til samme Pris i disse Krigsaar som i Aaret før Krigen, har

Grunden været den, at Eksporten har dækket den efterhaanden større og større Difference mellem Fabrikationspris og Udsalgspris. At det her drejer sig om betydelige Beløb turde fremgaa af den Omstændighed, at Underskuddet ved det indenlandske Forbrug sidste Aar har været 50 Mill. Kr. Man kan ogsaa sige det saaledes, at hvis den danske Befolkning skulde have betalt Produktionsprisen for Sukker igennem Krigsaarene, vilde det have betydet en Merudgift for Samfundet paa 130 Mill. Kr., og jeg fremhæver igen, at saa er der ikke regnet med de Priser, vi opnåede i Udlandet, men kun med den egentlige Produktionspris.

Tænk man tilbage til Aarene midt i 1930erne og mindes den Kampagne, der da førtes imod den hjemlige Sukkerfabrikation, maa man være taknemmelig over, at der var saa megen sund Fornuft til Stede, at man, nogle ugunstige Aar til Trods, alligevel fortsatte. Baggrunden for Angrebene var jo de oversøiske Dumpingpriser, der gjorde, at udenlandsk Sukker kunde indføres til danske Havne langt under Produktionsprisen. Det manglede dengang ikke paa Beregninger, der skulde vise, hvor meget den hjemlige Sukkerproduktion kostede det danske Samfund pr. Aar. Men takket være ikke mindst Sukkerproduktionens store beskæftigelsesmæssige Betydning holdt man ud, og nu efter Krigen kan vist enhver se, at det var rigtigt ikke at opgive en dansk Produktion som denne, selv om man i enkelte Aar kom ud for Modvind, f. Eks. i Form af udenlandsk Dumping. Men naar dette er sagt, maa man tilføje, at det desværre langt fra er lykkedes i Krigsaarene at faa det ud af det hvide Guld, som man burde have faaet, til Trods for en temmelig haard Rationering af det indenlandske Forbrug, hvorved rigeligere Kvanta blev frigjort til Eksport. Man behøver blot at se paa Nedgangen af det dyrkede Areal gennem disse Aar og den deraf følgende Produktionsnedgang for at forstaa dette. Medens det dyrkede Areal i 1941 udgjorde 86 000 Tdr. Land, faldt Arealet jævnt og støt gennem de følgende Krigsaar, saaledes at vi i Fjor var nede paa et Areal af 70 900 Tdr. Land, og medens den største Høst, vi har haft herhjemme, var paa 255 000 t, naede vi i Fjor kun 165 000 t. Medens man i det første Aar, altsaa i 1941, kunde udføre ret betydelige Mængder Sukker til Glæde baade for os selv og for vore Naboer, blev det midt under Krigen nødvendigt samtidigt at skære de hjemlige, i Forvejen ikke store Rationer ned og at mindske Eksporten. Begge Dele burde have været undgaaet. Saa vilde den danske Befolkning sikkert ogsaa nu have